

απάτη

απάτη, η, ουσ. [<αρχ. ἀπάτη], η απάτη. **1α.** (για πρόσωπα) αυτός που με δόλο ή ψέμα εξαπατά τους άλλους για προσωπικό του όφελος, ο απατεώνας: «στο λέω πως θα μπλέξεις μ' αυτόν τον άνθρωπο, γιατί είναι μεγάλη απάτη». **β.** (για πράγματα) αυτό που έχει παραπλανητικά καλή εμφάνιση, ενώ είναι κακής ποιότητας: «στη βιτρίνα φαινόταν μια χαρά, αλλά αποδείχτηκε απάτη». **γ.** οτιδήποτε δεν είναι καλής ποιότητας: «αγόρασα μια φτηνή τηλεόραση, αλλά ήταν σκέτη απάτη». **2.** ειρωνική, επιτιμητική ή χαϊδευτική προσφώνηση σε άτομο: «ου να μου χαθείς απάτη, σαν δεν ντρέπεσαι λίγο! || έλα δω, ρε απάτη, που σε ψάχνω απ' το πρωί!». (Λαϊκό τραγούδι: **απάτη** Γιωργάκη, με τζουραδάκι).

- **απάτη το μπαμπάκι**, (στη νεοαργκό) **α.** λέγεται στην περίπτωση που εκτιμούμε λανθασμένα θετικά κάποιον ή κάτι: «όσο ήταν καθισμένη, φαινόταν μια χαρά κοπέλα, αλλά, μόλις σηκώθηκε, απάτη το μπαμπάκι, φίλε μου, γιατί είχε κάτι πόδια σαν παρένθεση || αγόρασα για χρυσό αυτό το ρολόι από έναν ναυτικό, αλλά απάτη το μπαμπάκι, γιατί αυτό είναι μπρούτζος». **β.** (για άντρες) λέγεται στην περίπτωση που αποδεικνύεται κακός εραστής ή ανίκανος να επιβάλει τη σεξουαλική πράξη: «πήρε την γκόμενα στην γκαρσονιέρα, αλλά όσο κι αν προσπάθησε, απάτη το μπαμπάκι». Αναφορά σε μεγάλη απάτη με την παραγωγή και τη διακίνηση βαμβακιού. Συνών. **μάπα το καρπούζι**.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας